

De regel van drie bij Sarkozy

Peter Vandendriessche

Op 16 mei kwam Nicolas Sarkozy's innigste wens uit: hij werd president van de Vijfde Republiek. Hij had zich opgewerkt in de RPR, later de UMP, die in ovo eigenlijk de oorlogsmachine van Jacques Chirac was om het presidentschap te veroveren. Hij kende weliswaar een tijdelijke terugval toen hij eens verkeerd gegokt had en de *ténacité* van zijn oorspronkelijke leermeester onderschat had. In 2006 was hij er klaar voor. De UMP was zijn oorlogsmachine als voorzitter, zijn reputatie was gevestigd en mededingers, zoals bijvoorbeeld Chiracs uitverkorene, kwamen niet meer in aanmerking. Bovendien was er een tegenstreefster die door haar inconsistentie en haar soms jammerlijk amateurisme haar eigen ruiten ingooid. Nicolas Sarkozy greep zijn kans.

Dat Nicolas Sarkozy niet enkel eens aan het presidentschap dacht tijdens het scheren (zoals Fabius) of over de manier om de macht te bereiken (zoals Chirac) bleek uit de vastberadenheid die hij aan de dag legde bij het opnemen van zijn mandaat. De *rupture* met zijn vroeger "aura" illustreert dat zijn visie op het presidentschap door de jaren heen is gerijpt. Inhoudelijk de presidentiële actie analyseren zou ons hier te ver voeren en is ook te complex. Eerder willen we wijzen op drie kenmerken die, ons inziens, de stijl van Sarkozy als president typeren.

La droite décomplexée

Sarkozy's politieke doen wordt veelal omschreven als "droite décomplexée". *Droite* omdat in tegenstelling tot in België het verschil tussen links en rechts nog altijd gemaakt wordt in Frankrijk. *Décomplexée* vanuit het feit dat hij zonder terughoudendheid bepaalde thema's aankaart(te) zoals migratie, fascinatie voor ondernemers, genetische voorbestemdheid... Als Sarkozy zin heeft om zich te tonen in de Fouquet's na zijn overwinning, in het gezelschap te zijn van topindustriëlen of Bush, of om op vakantie te gaan in Amerika, dan doet hij dat gewoon. *Il s'affirme*. Zonder blozen. Belangrijke vraag blijft wel of hij dit gebruikt voor het nationaal belang of dat hij zich laat gebruiken!

Samenspraak

Voor zijn regeringsvorming deed Sarkozy iets onverwachts: hij nodigde de vertegenwoordigers van de belangrijkste vakbonden uit voor een dialoog. In verschillende dossiers merkt men eveneens op dat hij tot op zeker punt in dialoog tot een oplossing of verbetering van de situatie wil komen. Zijn binnenhalen van PS-coryfeeën getuigt ook van de wil om met andersdenkenden (maar toch specialisten) de zaken vooruit te doen gaan. *Ensemble tout est possible*. In tegenstelling tot Chirac in 1995 laat hij niet enkel getrouwen opdraven. Kwatongen zouden beweren dat hij ook in samenspraak met de media is, maar dan met zijn stem. Zijn connecties met mediabonzen zijn legio en leiden soms tot merkwaaardige toevalligheden.

Hyperpresent

In diezelfde media lijkt hij niet weg te slaan: hij spreidt zijn affiniteit met de pers tentoon, in die mate dat hij riskeert de indruk te geven enkel zijn beleid te voeren in functie van wat de media beroert. Een tweede verklaring voor zijn hyperpresentie is dat hij zelf op de voorgrond treedt, in plaats van de ministers, in concrete dossiers. We zijn dus ver van de monarchistische stijl die eigen was aan Mitterrand of van Chiracs oorverdovende stilte tijdens de CPE-betogingen en de banlieue-crisissen.